

Aşka Uyanmak

*Bütün sevgileri atıp içimden
Varlığını yalnız ona verdim ben*

ROMAN

AHMED
GÜNBAŸ
YILDIZ

AŞKA UYANMAK

Ahmed Gnbay Yıldız

Roman

TİMAŐ YAYINLARI | 402
Edebiyat Kitaplığı - Roman | 25

YAYIN YÖNETMENİ

İhsan Sönmez

KAPAK FOTOĞRAFI

Drunaa / Trevillion Images

KAPAK TASARIMI

Ravza Kızıltuğ

1. BASKI

Aralık 1999, İstanbul

27. BASKI

Mayıs 2020, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-975-362-313-1

9 789753 623131

TİMAŐ YAYINLARI

Cağalođlu, Alemdar Mahallesi,
AlayköŐkü Caddesi, No:5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika No: 45587

BASKI VE CİLT

Mega Basım

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No:3 Baha İŐ Merkezi
Avcılar / İstanbul

Telefon: (0212) 412 17 00

Matbaa Sertifika No: 44452

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
TimaŐ Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Őirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

*Geceleyin bir ses böler uykumu,
İçim, ürpermeyle dolar, “Nerdesin?”
Arıyorum yıllar var ki ben onu,
Âşkımı beni çağırın bu sesin*

*Gün olur sürüyüp beni derbeder
Bu ses, rüzgârlara karışır gider,
Gün olur peşimden yürür beraber,
Ansızın haykırır bana, “Nerdesin?”*

Sesler geliyordu kulaklarına, gecenin o gocunan, ruha işkence eden, gamlı mefluç sükûtunu hiç acımadan paramparça eden.

Bu ses, lanetleyen, niteliksiz fakat dehşetli bir ürpertinin insafsız kaskacında sıkıştırıp sonra, amansız, nefes aldırmayan keskin bir güçle sallıyordu vücudunu.

Akortsuz bir sazın inadına gergin duran tellerini andırıyordu sınırları. Sonra hoyrat bir mızrap tellerin üzerine notasız, hırçın bir vuruşla iniyor huzuru bozan, ortalığı velleyle veren, öfkeyi kudurtan bir ses yayılıyor etrafa.

“Boyacı!”

Delikanlının o anda uykunun kollarına düşmek için sabırsızlanan yüreği dehşete kapılıyor. Uykuya ramak kala dipsiz bir öfkenin dürtüsüyle açıyor gözlerini.

Nefesi daralıyor beklenmedik bir ürpertinin ardından, dişlerini kararsızca sıkıyor, hırsını dindirmek için. Gecenin

bu ilerlemiş saatlerinde, o meçhul şahsın yaptığı densizlik hudutsuz bir hırçınlık kazandırıyor öfkesine. Yatağın içinde çıldıracakmış gibi oturuyor, geçiştirmek istiyor rahatsızlığını. Ellerini kulaklarına bastırıyor sesleri duymamak için. Fakat çare değil bu yaptığı, uğultular halinde kesik kesik, beynini hançerleyerek uçuşuyor havada sesler.

“Boyacı! Boyacı!”

O ses, bazı gecelerde ortaya çıkan, pembe hayallerini katleden, uykusunu kaçıran renksiz ses. Belki de uykuya en çok ihtiyaç duyduğu geceleri seçen, duygularını hançerleyen o lanetli ses. Tıpkı peşini bırakmayan kapkara bir kâbus gibi doluyor kulaklarına.

“Boyacı! Boyacı!”

O kendisine has ayrı bir besteyle geceyi kuşatan, gecenin sükûtunu bozan bu ayrıksı ses incitiyor delikanlıyı.

“Boyacı! Boyacı!”

Avuçlarının içi sıkıntı terleriyle yapış yapış... Biraz uzaklaşır gibi oluyor, sustuğunu sanıp rahatlamış gibi oluyor çehresi, daha derin bir nefes alma fırsatını bile vermeden, yeniden duvarları delip beyninde yankılanıyor. Çıldırma- mak için direnen o dokularının üzerinde, hınçlı bir hançer ucu gibi acımasızca saplanıp dönüyor, dönüyor.

“Boyacı! Boyacı!”

O asap bozucu ses Boğaz’ın sularına doğru çekiliyor biraz sonra, sırta kadem basıyor her zamanki gibi.

Onu bir gece mutlaka yakalayıp benzetmek geçiyor düşüncesinden.

Gece lambasının loş bir ışıkla aydınlatmaya çalıştığı odada, huzursuz kıvranımlarla dönüyor yatağının üzerinde.

Sallanan duvar saatinin sarkacı, huzursuzluğu sindiremeyen beynine adeta bir balyoz gibi inip kalkıyor her defasında.

Delikanlı son günlerde henüz adını koyamadığı bir azabı yaşamaktaydı. Üniversiteyi bitirdikten sonra kendisini bir boşlukta hissetmişti.

Önce, babasının fabrikasında görev almıştı. Kısa bir denemenin hemen ardından sıkıldığını anlamıştı. Buna bir sebep, bir mazeret arıyordu günlerdir. Anlaşılan, kulaklarına kadar gelen fısıltılar, henüz sahibi olmadığı, üzerinde yamalık gibi iğreti bir görüntü vererek duran itibar onu fazlasıyla sıkıya başlamıştı.

“Bey’in oğlu.”

“Patronun oğlu.”

“Küçük Bey.”

Eski emektarların, babasına yakın çevrelerin iltifat için söyledikleri bu sözler farkında olmadan incitmeye başlamıştı delikanlıyı. Kim bilir, belki de başkalarına göre çok gülünç bir alınganlık olabilirdi, ancak Faruk’u haddinden fazla rahatsız etmekteydi bu.

Aslında kendisine has bir şahsiyet kazanamayışının sıkıntılarıydı bütün bunlar.

“Melih Bey’in oğlu.”

Artık her nefesinde hararetle hissetmeye başladığı bir boşluk açılmıştı ruhunda. Sonunda bir kimlik arayışı olduğuna karar verdi sıkıntılarının.

Kendisini zor durumda bırakan, amansız bir arayış içinde çırpınmaktaydı düşünceleri.

Yüksek lisans, doktora, doçentlik ve profesörlük. Bunların hiçbirisi de anında sahip olunabilecek bir kimlik değildi. İşte, sırf bu yüzden başladığı yüksek lisansı inanılmaz bir alakasızlıkla askıya almıştı.

Gözü hep zirvelerdeydi. Merdivenin ön basamaklarına hiç basmak istemiyordu bu yüzden. Hep son basamağına takılmıştı gözleri. Nedense ihtiraslı, dipsiz bir hırsla seyrediyordu yüksekleri.

Ürpertici bir boşluk, çeperini her geçen gün biraz daha genişletiyor ve mesafeler gözlerinde inanılmaz bir şekilde büyüyor, tıpkı bir ejderha olup hayallerini içip tüketiyor, sıkıntıları altından kalkılmaz oluyordu bu yüzden.

Bir solukta, belli bir hedefe varmak, şöhret olmak, isim yapmak, merdivenin ilk basamağına dokunmadan tepesine çıkıp, işte tam orada sırçadan bir saray kurup oturmak ve dünyayı hep oradan seyretmek istiyordu.

Yürekli, macerayı haddinden fazla seven, kavgacı, cesur bir delikanlıydı.

Fabrikadan soğuyuşunun yegâne sebebi de bu değildi hani. Bir gün, çalıştığı bölümden kalkıp babasının makamına habersiz gelmişti. İkinci sekreterin ikazına rağmen, kapıyı çalmadan girmişti odasına. İşte o zaman olanlar olmuştu tabi. Hiç beklemediği bir manzara çıkmıştı karşısına. Genç, güzel sekreter ve babası!

Yüzündeki derinin tutuştuğunu hissetmişti. Kanı damarlarında akışını durdurmuştu bir an. Gözleri görüntüyü kesmiş, o darda kalan Bey'in, babasının sık sık kotardığı dürüstlük hikâyelerinden anekdotlar üşüşüyordu karınca-lanan beynine.

“Hayatta hakkım olmayan hiçbir şeye el sürmedim. Kıskanmadım kimseyi. Başaramasam bile arkadaşlarımın ve çevremdekilerin başarılarını alkışladım.”

“Annenle mesut oldum. Benim hayatımda bahar, daima bir çiçekle geldi ve o çiçekle son bulacak.”

“Dolu dolu bir hayat yaşamayı severim. Annenle tabii. Yalan en iğrenç sığınaktır şerefli insanlar için. Ona tenezzül eden kim olursa olsun, şahsiyet edinememiş kusurlu, eksik insanlardır.”

Bir an meselesi olmuştu her şey. Akli başına gelip irkil-diğinde, ilk işi kapıyı yüzlerine hışımla kapamak olmuştu.

Demek kendisinin başka bir bölümde çalışmasını isteyişi az önce karşısında beliren çirkin manzara yüzündendi.

Melih Bey nefes nefese çıkmıştı peşinden. Daha özel kalem odasından ayrılmadan bir ses, inadına heyecanlı ve aceleci yakalamıştı onu.

“Faruk, duur!”

Umursamaz bir eda içindeydi delikanlı. Kırgın, hırpalanmış, acı çeken bir çehresi vardı arkasına döndüğünde.

Bozulmayan derin sükûtu ve yüzündeki anlamlı mimikleriyle ifade ediyordu nefretini. Babasının yanına sokulup da kısık bir sesle suçuna mazeret uydurmaya çabalaması onu biraz daha silmiş ve küçülmüştü yanında.

“Bak, yanlış anlama sakın. Gözüme bir şey kaçmıştı da. Onu alayım derken.”

Esefle bakan gözlerin çevrildiği çehresi alev rengindeydi hâlâ. Heyecanın kuşatabildiği en dipsiz mesafelerin nirengi noktasındaydı bedeni. Tüyleri ürperten bir fısıltıyla karşılık verdi babasına.

“Çöp kaçan göz, kızarır ve sulanır. Oysa!”

Bıkkın, sıkışmış, aceleci bir üslupla zorda kalmışlığın tipik bir örneğini yansıtıyordu Melih Bey. Duraksadı, yutkundu. Sert bir otorite tepkisiyle bastırmak istedi suçunu.

“Ööf be! Ben de neden izah ediyorsam bunları sana?”

Emir ve komut dinlemeden yürüdü. Bir protesto, bir karşı koyuş, bir tehdit gizliydi edasında.

Peşinden sert bir azarla yetişti yine sesi.

“Faruk!”

Dönmedi. Arkasına bile bakmadan, hiç aldırış etmeden yürüyüp gitti. Bilirdi inadını. Bozuk bir moralle, lanetler gibi baktı peşinden ve hırçınlaştı. Dişlerini kıyasıya sıktı öfkesinden

“Hay Allah!”

Akşam eve döndüğünde Melih Bey’in korktuklarının hiçbiri olmamıştı. Faruk, oldukça içine kapanık ve anlaşılmaz biçimde ketum bir delikanlıydı. Sır, içinde kurt olsa yine bulunduğu yerde kalıp bedenini kemirirdi.

İşte gecenin bu saatlerinde, tedirgin edilmiş duygularının yelpazesini açıp bunları düşündü.

Uyuyamayacağını fark edip yatağından usulca indi. Odasının balkona açılan kapısına yaklaşıp araladı.

Balkonun demir parmaklıklarından tutunup derin bir nefes aldı etrafını seyrederken.

Ne az önceki ses ne de ortalarda birileri vardı. Boğaz’ın sularını seyretti mahmur gözlerle. Solgun renkli ışıklarla cilveleşmesini, açıklara demir atan dev gemileri.

Kirpiklerini kıstı, görüntünün mesafesini azaltıp daha yakınlara doğru çaktı bakışlarını. Oturdıkları görkemli villanın bahçe hududuna kadar getirdi.

Önü sarp kayalıklarla uçurumlaşan bahçe duvarının, herkesin hülyalarını süsleyen yüzme havuzunun, biraz ötesinde bir sanat abidesi gibi gülümseyen çardağın, daha batısındaki hudutta şirin bir manzara oluşturan koruma evinin ve hemen alt yamacında adeta gözleri kamaştıran köpek kulübesinin üzerinde bekletti gözlerini.

Bu sokak sahiden de adı kadar ütöpik. Kuzey kanadı çıkmaz sokak, batısında bulunan villaların giriş kapılarının caddeye açıldığı taşlarla döşeli bir patika. Üst sokakların, dar yollarının birleştiği, sahile indikçe inadına dikleşen, çok az trafiği sırtında çeken bir ara cadde.

İşte bu sokağın adı “Hayal Sokağı”. Hep aynı projeye yapılmış altı villanın yerleştirildiği ender manzaralı, Boğaz’ı bütün cepheleriyle seyreden muhteşem bir mevki.

Hep aynı tonda renklerin hâkim olduğu, aynı evler, kulübeler, havuzlar, aynı dizaynda bahçeleri olan altı adet villa.

Bahçelerinden birbirine geçit veren, şirin ve küçük komşuluk kapılarıyla tam bir sanat örneği.

Ön taraftaki, kayalık eteklerin çam ağaçlarıyla orman haline gelmiş alanın bitiminde, tıpkı bir yılan gibi kavislenen sahil yolunun sularla cilveleşirken kıyıdaki elektrik direklerinin lambalarıyla aydınlanması gözlerinde nefis bir aksesuar niteliği taşıyor.

Boğaz’ı, paralel iki çizgiyle kesen asma köprülerin görüntüsü daha bir başka özellik taşıyor bu saatlerde.

Şuh bir kadının boğazında parıldayan gerdanlık gibi kristalleşiyor ışıklar. Kıyılara demir atan gemiler, prangaya

vurulmuş idamlık bir mahkûmun gamlı manzarası kadar mağrur ve muzdarip.

Faruk, gecenin hüznünlü manzarasını işte bu duygular içinde seyretti.

Altına bir sandalye çekti, yorulmuştu anlaşılın. Bu güzide ve ruha haz veren manzara karşısında düşünceleri derinlik kazanmıştı anlaşılın.

Son günlerde iç dünyasında, o ürperti veren düşünce fırtınalarını dindiremeyişinin azabıyla çetin çırpınışlar veriyordu adeta.

Yine kendisini ve etrafındakileri sorgulama hissi düşmüştü aklına.

Zenginlerdi. İnanılmaz boyutlardaydı harcamaları. Arabası, motosikleti, yatları, yazlıkları vardı. Bütün bu varlıkların içinde, kendisini hissettiren müthiş bir boşluğun hasretini çekmekteydi hayatında.

Sıradan bir isim olarak yaşamak istemiyordu. Şimdilik, en mühimi buydu. Şöhret ve makam. Kim bilir belki de sevgi ve aşk. Henüz hiçbirine mücerret olarak ulaşamadığı üç kavram.

Daha önce hangisine ulaşırsa huzuru yakalayabilirdi? Sık sık bunları düşünüyor, kördüğüm sendromlar oluyor ruhunda erişemediği kavramlar ve işte onları çözebilmek için çırpınışlar veriyordu.

Sıradan bir insan olmak! Silik ve renksiz olarak yaşamak! Hatta babası bile olsa, bir başkasının adıyla tanıtılmak! Oldum olası nefret duyduğu olgulardı bunlar.

Diskotekler, barlar, pavyonlar ve meyhaneler, korkunç maceralarla tüketilen günler, tıpkı bir sinema şeridi gibi

geçti gözlerinin önünden. Kaç defa babası kurtarmıştı onu karakoldan.

“Melih Bey’in oğlu!”

Kulaklarına fısıltı halinde gelen bu sözler bile artık sık-maya başlamıştı delikanlıyı.

Mahmur gözleriyle oturduğu balkondan Hayal Sokağı’ nı yeniden içli bir şekilde seyre daldı.

Boğaz’ın sularına dönük olarak duruyordu balkonda. Sağında Hilaller vardı. Üniversite ikinci sınıf talebesiydi bu kız. Fırsat buldukça peşinde gölgesi gibi dolaşırdı. Semtin en güzel en hareketli kızıydı. Faruk’la dolaştığı için muhitte dokunulmazlığı olan kızlardan birisiydi o da.

Babası İrfan Bey, iş adamıydı. Ağabeyi Bilal, baba mesleğini seçmemişti nedense, Tirajı yüksek, günlük bir gazetede köşe yazarıydı.

Faruk’u o da severdi. Köşe yazılarını tartışırlardı onunla sık sık.

Faruk, bu dünyayı dolu dolu yaşamak isteyen kızla haftanın her tatil gününde birlikte olmalarına rağmen, onu hâlâ teşhis edebilmiş sayılmazdı.

Hilal seviyordu Faruk’u. Sezdirmemeye çalışsa bile, esrarlı bakışları, onu başkalarından kıskanışı, hayranlık ifadelerinin gözlerinden yansıyan tezahürü, aşkının ipuçlarını veriyordu.

Hilallerin yanında, güney tarafındaki en uç binada dul bir kadın ve oğlu Efruz yaşıyordu. Efruz, Faruk’un en yakın arkadaşıydı.

Kafasını hafifçe sol omzunun üzerine doğru çevirdi, kuzey yakasına. Bitişiklerindeki villanın üzerinde bekledi biraz ve bahçeye doğru indirdi bakışlarını. Yutkundu, içli

ve derin bir nefes aldı. Bu bahçenin çardağında, havuzunun kenarında çırpınırdı yüreği. Leyla vardı oralarda. Kendisini bütün çabalarına rağmen hissettiremediği kız.

Âşıktı ona. Konuşuyorlardı, hatta bazen birlikte çıkıp dolaşıyorlardı. Fakat duygularını açamamıştı ona.

Ne vakit hislerini deşifre etmeye kalkışsa, usta bir manevra ile konuyu değıştiriyor, Faruk'a fırsat vermiyordu. Umut veriyordu aslında, belirsizlik taşımasını istediğı sevdalı bakışları vardı onun da.

Hilal kıskanırdı Leyla'yı. Ne zaman ikisini birlikte görse, Faruk'u yakalar yakalamaz taşı gediğine koyardı. Farkında olmadan ıslanan gözlerini saklardı Faruk'tan.

Leyla, Tıp Fakültesi son sınıf talebesiydi. Yoğun bir ders programı vardı. Anlaşılan aşka vakit yoktu hayatında.

Kuzeyde en uçtaki villada bir Leyla daha vardı. Ünü İstanbul'un sınırlarını çoktan aşmış bir babanın kızı; Kurt İlyas'ın.

Hayal Sokağı'nda yadırgı bir manzara gibi sırtırdı bu ailenin fertleri. Asra, çağdaşlığa aykırı yaşıyorlardı bunlar.

Haftalık toplantılara, kumar partilerine katılmazlardı her nedense. Komşuluk ilişkileri ise yok denilecek kadar sığıydı.

Bir mafya babası, yüreklere korku salan bir adamdı Kurt İlyas. Herkes yapmacık bile olsa, ondan çekinir, karşılaştığı zaman kimse saygıda kusur edemezdi.

Her akşam geç vakitlerde evlerine korumaları eşliğinde gelir ve yine her sabah erken denilebilecek saatlerde, yine korumaları eşliğinde adeta görkemli bir törenle evinden alınırdı.

Leyla'ya hiçbir erkek selam veremezdi yörede; sataşmaz, laf atamazdı kimse. Dokunulmazlığı vardı bu genç kızın.

Daha da tuhafı, yöreye tezat teşkil ederdi kıyafeti. Tesettürlüydü. Hatta akranı kızlar bile kaldırım değıştirdi onu yolda görünce. Yalnızdı.

Faruk, Hayal Sokağı'ndaki simaları inceledi sırayla. Yine kendisine döndü, iç sıkıntılarını hatırladı. Uykusu iyiden iyiye kaçmıştı, sıkıntıları biraz daha büyüdü. Ne yapsa kendisini aşamıyordu, ulaşamadığı gizlilikleri vardı yaşadığı hayatın. Henüz açamadığı kapılar, perdesi aralanmamış, gölgesi kısa ufuklar vardı aklında.

Sendromlarla, gizemlerle dolu bir dünya vardı önünde Faruk'un. El değmedik duygular sırlar âleminden bir şeyler taşıyordu düşüncelerine. Yakası yırtılmamış hisler gülümseyordu bazen dünyasına, koyu sislerin arasından tebessüm eden taze bir güneşin pırıltıları gibi. Hâlâ masumiyeti vardı, ona göre zihninden söküp atamadığı şartlanmışlıkların. Hiçap perdesini tam manasıyla yırtamamıştı anlaşılan.

El yordamıyla, bilinçsiz adımlarla yürüyordu belki, yine de zaman zaman iç dünyasını velveleye veren dipsiz bir çığlık kasırğa olup gürlüyordu.

“Hayır, hayır! Hayat bu olamaz. Kalıplaşmış, monoton, renksiz ve silik. Aynı geçici zevkleri, aynı anlamsız heyecanları yaşamak.”

Bir beton, tunç, kronikleşmiş, basit kalıplar yardımıyla dökülmüş ruhsuz heykeller gibi.

Evet, başka bir üslûbu yahut daha değışik iklimleri olmalıydı hayatın. Faruk iyice derinleştirdi düşüncelerini.

İnsanın sıkılmaması, yaşadığı hayattan haz alması gerekirdi. Beklediği sesi duymak, ruhunun derinliklerinden sımsıkı bağlamak hayata. Bir şekle, bir biçime, aşınmamış vakarlı bir gerçekliğe göre uyarlanması, asude bir estetiğe kavuşması ruh ikliminin.

Gönlünün sırlar kapısını bilinmeyenlere açık tutması, onların perdelerini aralayıp arkalarında saklanan gizleri seyredebilmesi insanın. Ufkun bir zirveyi hedeflemesi ve tırmanabilmesi oralara.

Evet, insan kendisini sorgulayıp kendisini tanımalı önce. Noksanlarını bulup kendisini yine kendi elleriyle yeniden yaratılıştaki esasa göre inşa etmeli.

İşte öylesine biçimlenmek ve yaşamak. Fark edilmek, evet fark edilmek yaşarken. O halde, en azından arayış içinde olmalıydı. Deneme ve yanılma usulüyle bile olsa modeller seçebilmek hayattan.

Toplumun içinde sivrilmiş, isim yapmış simalardan yola çıkıp vücutta herkesin kıskandığı, gıpta ettiği bir şahsiyeti oluşturmak. Etten, kemikten ve sinirden hasetle seyredilen, özlenen bir saray kurmak. Rastgele bir insan olmak, başkalarının kimliğiyle tanıtılmak, işte bu sıkıyordu Faruk'u.

Beyni “dank” dedi birden. Yitirdiğini bulmuş bir insan gibi sevindi. Ferah bir rüzgâr esti çehresinde. *Kurt İlyas*, tıpkı onun gibi olmak. Ona hizmet eden insanlar vardı etrafında, herkes korkuyordu ondan, o bir zirveydi. İşte, o zaman Leyla bile ayrılmazdı peşinden.

Sevinç vardı çehresinde. Gözleri gecenin loş karanlıklarını parçalarcasına keskin, nefesi bir o kadar derindi. Hayatta yapabileceği en kolay işti bu. Macerayı seviyordu. Girdiği her kavgadan galip ayrılmıştı şimdiye kadar.

Vücudu balkondaki boşluğa bile sığmıyordu şu an. Peş peşe başka rüzgârlar esti düşüncelerinde. Tıpkı bir hırsız sessizliğinde içeriye savuştu. Gardırobunu açıp üzerine bir şeyler geçirdiği gibi merdivenlerden sessizce indi. Aynı maharetle sokak kapısını aralayıp bahçeye çıktı. Sabah oldukça yakın sayılırdı çünkü gökyüzünün karanlığı koyulaşmıştı.

Sessizce garaj kapısına doğru yürüdü. Kulübesinin önünde beliren köpek boynunda sürüklediği uzun bir iple dolaşıyordu bahçede. Kendisini tanıyıp huysuzlandı, şikâyet nevi bir mırıldanma çıkardı, sonra da yaltaklandı. Tanımadığı insanların yürekleri ürperten o dev kangal köpeğini okşadı, sakinleştirdi. Sonra garaj kapısını açıp arabasını aldı, caddeye açılan demir kapının kilidini açıp arabayı parke taşlarla döşeli caddeye çıkardı.

Dik yokuştan sahil yoluna doğru inerken uykusunu bölen meçhul adamı ararcasına seyretti etrafını. Kimseler yoktu. Sahilden aheste bir gidişle Boğaz istikametine doğru süzüldü.

İstanbul, mefluç bir görüntü içinde, gamlı bir çehreye bürünmüş, hüznünlü bir inilti tutturmuştu. Deniz, biraz sonra sökmek için çırpınan şafağın alacalandırdığı göğe nispet edercesine sakin ve sessizdi.

Arabasını sağda bir köşeye çekti. Kıyı betonun üzerinde arabanın ön camından Marmara'nın sularını seyret daldı.

Duyguları sır küpünü delmek üzereydi bugün. Her haliyle dehşetli bir yol arayışı içinde olduğunu sezmek, hiç de zor sayılmazdı. Şu an çok farklı bir ruh iklimi içinde kıvranıyordu. Her zaman hırçın olan, duygularında korkunç dalgaları barındıran o haletiruhiyesinden hiçbir emare yoktu. İnadına sığ bir görüntü veriyordu dış dünyasına.

Belki de sırf bunun için kalkıp gelmişti buralara. O ihtişamlı villaların kapladığı alandan, hatta Leyla'dan, Hilal'den kaçıp gelmişti. Bütün debdebe ve ihtişamdan, lüksten, kibirden gösterişten yapmacık sevgiler diyarından. Hayal Sokağı adı verilen o görkemli evlerin ruhsuz şatafatından kaçmıştı. Gizli bir kahırdı belki de bunlar hayatında.

Suya konup kalkarken denizin düzgün çarşafını yırtan martılarını seyretti. Vakit bir düşünce derinliğinin nihayetsiz mesafelerinde eriyip gitmişti. Egzoz homurtuları, yoldan gelip geçen tek tük ayak sesleri... Boğaz'ın sularında beliren tekneler ve alacalanmaya başlayan gök kubbeyi kuşatan ezan sesleri, düşünce derinliğinden çekip aldı Faruk'u.

Dünyaya göz kırpma hazırlığı içinde olan güneşi fehmetti ve arabasını çalıştırıp yeniden Boğaz istikametine doğru sürdü. Vakit oldukça ilerlemişti, sahil pastanesinde kahvaltısını yaptı. Sonra evleri düştü aklına, "Merak ederler," diye mırıldandı.

Henüz ortalarda kimseler yoktu. Villanın ikinci kat balkonundan bahçeleri seyrediyordu. Hâlâ uykunun mahmurluğu vardı üzerinde. Anlamsızlık dolu bakışların perdesini yırtan bir sahne yaşanmıştı gözlerinin önünde. Önce duraksadı, dikkatini toplayıp yeniden baktı. Aşına bir araba savuştu garajına.

Vücudundaki uyuşukluk derin bir infiale ayrıldı üzerinden, gözlerinde kıvılcımlar parladı. Yüzü asık bir halde, dumanı başında tüten öfkesiyle oturduğu sandalyeden fırladı.

Kararsız bir düşüncenin etkisiyle şaşkın gelgitler yaşadı dar balkonda. Ani bir karar verdi beyni, odasından merdiven boşluğuna çıkıp basamaklardan oldukça dengersiz bir halde bahçeye indi. Farukların bahçeye geçit veren küçük, şirin kapıyı aralayıp derin derin soluyarak güçle durdu yerinde.

Nihayet, Faruk belirdi karşısında. Dişlerini sıktı, küskünlüğünü belli etmemek için zorladı kendisini, beceremiyordu ne yapsa. Yine de alınganlıkla baktı.

Faruk bir şeyler sezmişti hareketlerinden. Buruk bir anlam taşıyan tebessümle seyretti Hilal'i. Kız dokunsa ağlayacak gibiydi gözlerine bakarken.

“Bir gariplik var sende!”

Yüzünde biraz daha belirginleşen hüznün emareleri, kirpiklerinin arasından kristal, buğulu bakışlar yansıtıyordu.

“Darıldım sana.”

Hayrete düştü Faruk.

“Neden?”

“Yük mü oluyoruz artık?”

Derin bir nefes aldı.

“Hay Allah! Uyuyamadım yine. Gecenin yarısı arabaya atlayıp sahile indim. Boğaz'ın sularını hissedercesine yaklaştım denize ve uyanışını seyrettim suların.”

Duygularının ürkek, tedirgin sorusu takıldı dudaklarına. İçli bir sesin dekorunu hazırlıyordu dudakları.

“Yine Leyla mı?”

Faruk bu hissiyatın farkındaydı. Ona ısrarla karşılık vermemek için direnirdi hep, yine öyle yaptı. Gamsız bir gönülle cevapladı sorusunu.

“O da var! Fakat beni bu gece oralara sürükleyen sebepler biraz daha farklı. Gecenin sessizliğini insafsızca hiç acımadan yırtan, onu inciten bir ses geldi mi kulaklarına?”

“Yo, hayır.”

“Bak uyuyorsun. Hayatta tek düşüncen var senin. Eğlenmek, gönlünce yaşamak ve hudutsuz maceralar... Oysa ben, oldukça farklıyım çevremdeki insanlardan. Ben de eğleniyorum, maceralardan maceralara koşuyorum, hatta âşığım. Fakat düşünüyorum. Ayaküstü anlatılacak şeyler

değil bunlar. Sen sadece, bir macera vardı ve onu kaçırdım diye üzülüyorsun şimdi. Yemin ederim ki olmadı öyle bir şey. Güneş gönlüme doğdu bu sabah. Sadece cılız kıpırdanışların bozmaya çalıştığı düşüncelerim boyut kazandı. En azından temelsiz bile olsalar değişik ufukların kanatlarında gezindi düşüncelerim, anlıyor musun beni?”

Vehimle baktı Faruk’a.

“Neyin var senin?”

“Arıyorum.”

“Neyi?”

“Nereden bileceksin ki?”

“Sinirlerin gergin senin.”

“Uykusuzum.”

Yumuşadı, sınırları pelteleşti, görünmeyen bir kuvvet adeta yelpaze tuttu kızaran yanaklarına, serin bir rüzgâr esti çehresinde, ona müşfik bir iklim armağan etti farkında olmadan.

“O adam, yine meçhul adam geçti sokağımızdan. Uykumu bozdu. Sonrası malum.”

“Boyacı! Hiç unutmam yine uykuya hasret, uykuya ölüme susadığım bir geceydi. O çıldırtan öfkenin ardından uyumuştum. Rüyama girmişti o meçhul adam.

Sermest bir gönülle uyanıyorum. Penceremden okşayan bir rüzgâr doluyor içeriye ve ben o canlılıkla kollarımı açıp işte aynen şunları söylüyorum: ‘Oh be, uykumu almışım.’ Yüzünü hiç görmediğim, aşına olmadığım, müsterih, gülümseyen bir adam dikiliyor karşımda ve bana dokunaklı bir sesle, gözlerimin içine baka baka şunları fısıldıyor: ‘Uykumu seni aldı, sen mi uykuyu?’ Evet, işte aynen bunları söy-